

Alá no cabo do mundo,
no país onde o vento dá a volta,
vivía unha pequena cebra chamada Camila.

Como naquel lugar o vento era tan revirado,
Camila tiña que andar con moito coidado
para non perder as súas vestiduras.

A súa nai dicíalle sempre que non saíra da casa sen o cueiro e os tirantes, pero Camila cada día era máis grande e os tirantes e o cueiro xa empezaban a incomodala.

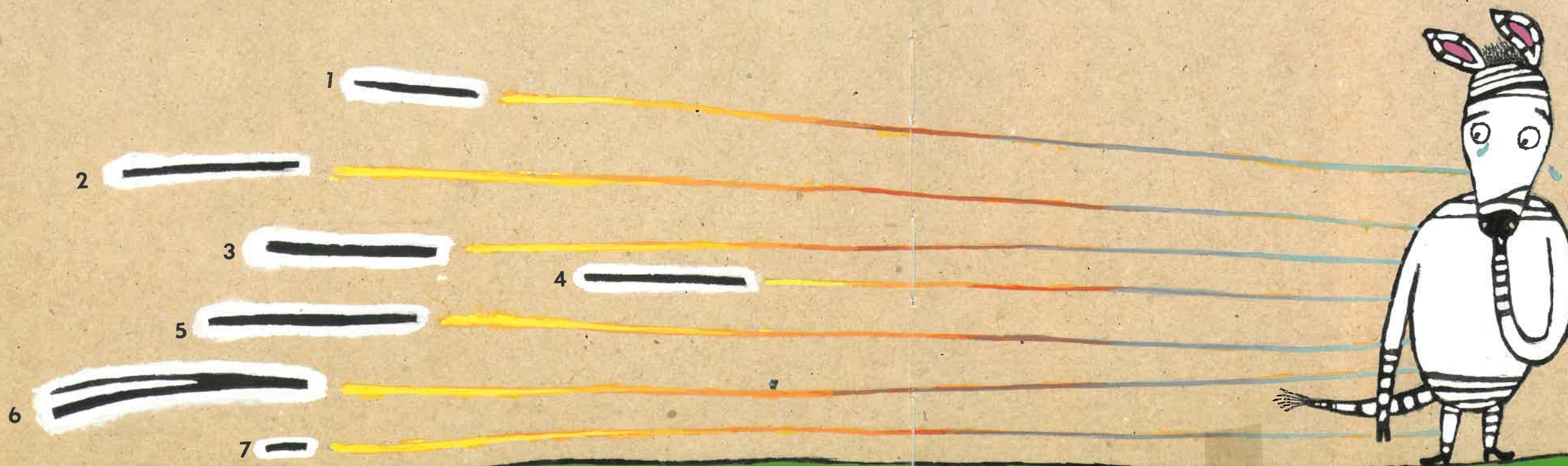
Camila soñaba con deitarse na herba sen aqueles trebellos axustados. Tamén soñaba que o vento a levaba a rolos polos campos.

Un día, Camila saíu da casa
sen atender os consellos da súa nai e ...

¿que foi o que pasou?

Pois que, por arte de reviravento, deixou de ser unha ceبرا listada
e converteuse en algo parecido a unha mula branca
con camisola a raias.

Ao verse así, branca e esfarrapada, Camila botouse a chorar.

Camila chorou os sete chorares polas súas raias.

Logo quedou pasmada, mirando para unha serpe que estaba a mudar a camisa.

- ¿Por que choras? -preguntoulle a serpe.

- Porque o vento bandido me esfarrapou o vestido
-contestou ela, saloucando.

- Achégate un pouco.
Dareiche un anel para que o poñas nunha pata
-díxolle a serpe

(que parecía estar ao tanto de moitas cousas caladas).

Camila seguiu andando cun anel nunha pata...
e un pouco menos de pena.

Chorou seis bágoas polas raias que lle faltaban.

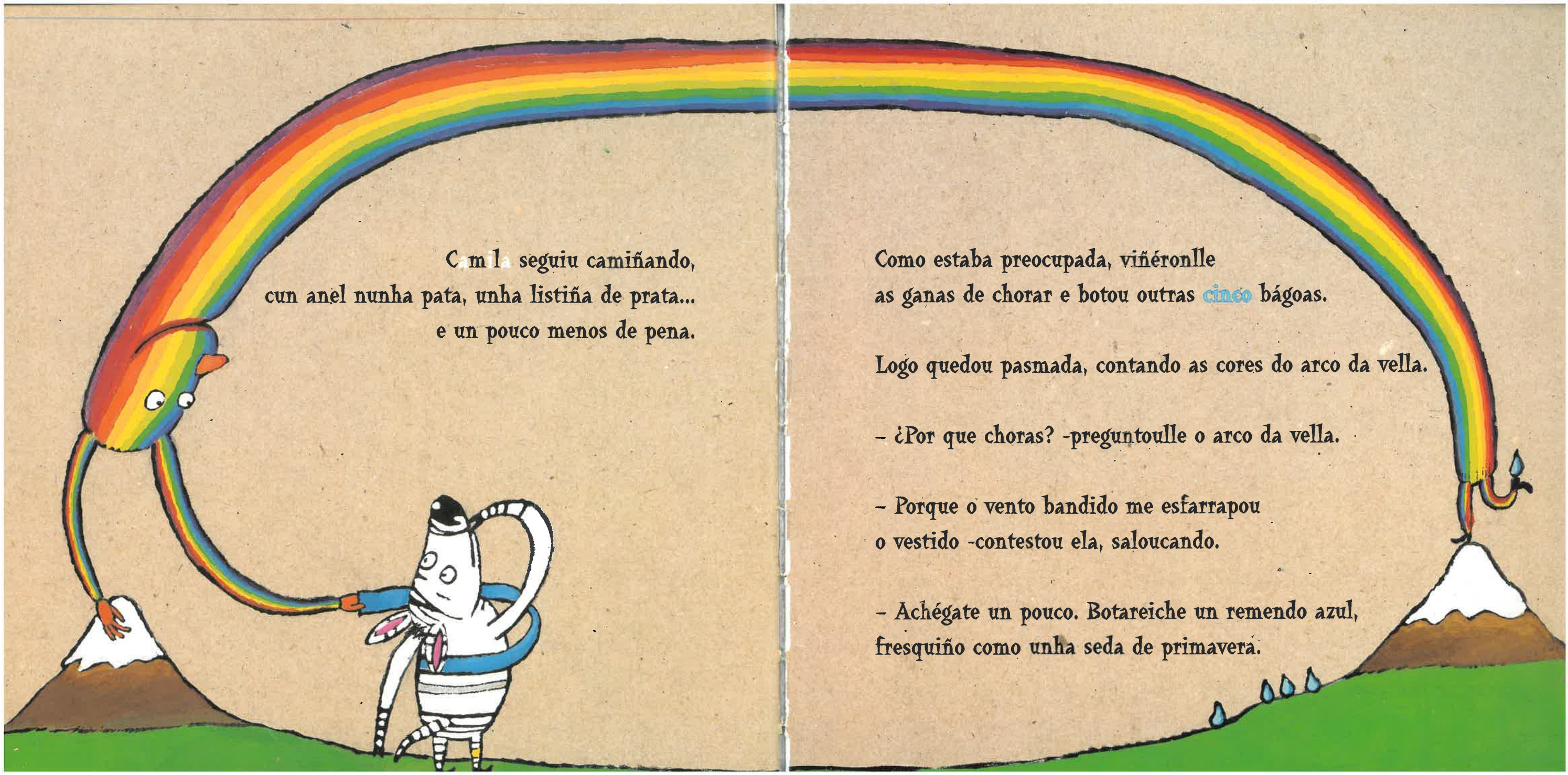
Logo quedou pasmada, mirando un caracol
que tiña os cornos ao sol.

- ¿Por que choras? -preguntoulle o caracol.

- Porque o vento bandido me esfarrapou
o vestido -contestou ela, saloucando.

- Subirei no teu bandullo e fareiche ao redor
unha listiña de prata que che irá que nin pintada.

Camila seguiu camiñando,
cun anel nunha pata, unha listiña de prata...
e un pouco menos de pena.

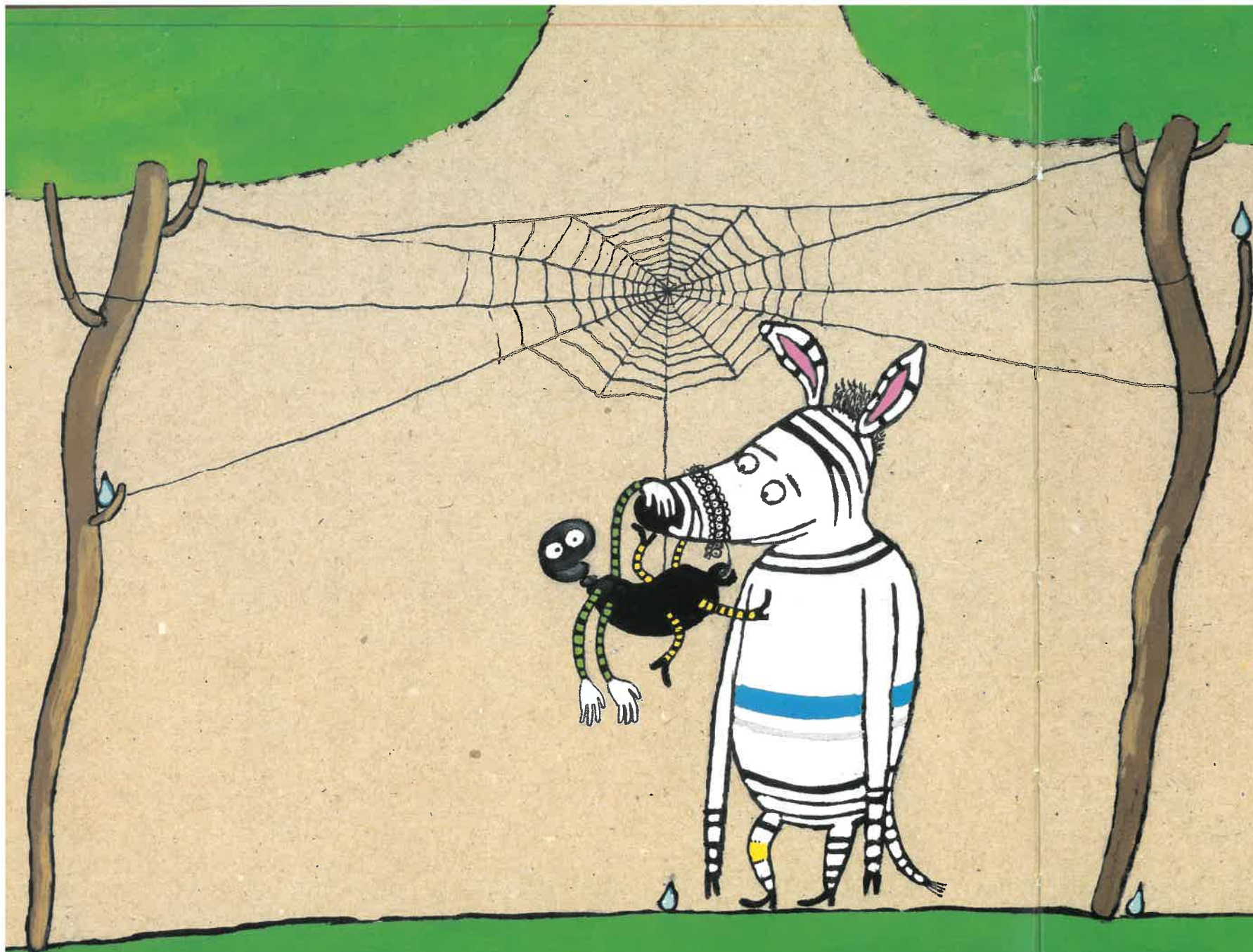
Como estaba preocupada, viñéronlle
as ganas de chorar e botou outras cinco bágoas.

Logo quedou pasmada, contando as cores do arco da vella.

- ¿Por que choras? -preguntoulle o arco da vella.

- Porque o vento bandido me esfarrapou
o vestido -contestou ela, saloucando.

- Achégate un pouco. Botareiche un remendo azul,
fresquiño como unha seda de primavera.

Com ela seguiu andando,
cun anel nunha pata, unha listiña de prata,
un lindo remendo azul... e un pouco menos de pena.

Chorou **catro** bágoas máis polas raias que lle faltaban.

Logo quedou pasmada, mirando para unha araña
que estaba a tecer un pano.

- ¿Por que choras? -preguntoulle a araña.

- Porque o vento bandido me esfarrapou
o vestido -contestou ela, saloucando.

- Achégate un pouco. Tecereiche unha arañeira de tule
e o teu traxe será máis elegante.

Camila botou a andar de novo,
cun anel nunha pata, unha listiña de prata,
un lindo remendo azul, unha arañeira de tule...
e un pouco menos de pena.

Choromicou tres bágoas polas raias que lle faltaban.

Logo quedou pasmada, escoitando unha chicharra
que estaba tocando unha melodía.

- ¿Por que choras? -preguntoulle a chicharra.

- Porque o vento bandido me esfarrapou
o vestido -contestou ela, saloucando.

- Achégate un pouco.
Dareiche unha corda do meu violín
e terás un aire musical.

Camila seguiu andando,
cun anel nunha pata, unha listiña de prata,
un lindo remendo azul, unha arañeira de tule,
unha corda de violín...
e un pouquichinho de pena.

Case chegando á casa, chorou dúas bágoas polas raias que lle faltaban.

Logo quedou pasmada, mirando para unha oca que coxeaba dun pé
porque lle mancaba un botín:

- ¿Por que choras? -preguntoulle a oca.

- Porque o vento bandido me esfarrapou o vestido
-contestou ela, saloucando.

- Achégate un pouco.
Atareiche no lombo un amalló de botín
e iremos as dúas moito mellor.

A oca marchou feliz, descalza do pé que tiña machucado.

Camila xa levaba andado moito camiño cando, por fin, chegou á súa casa, cun anel nunha pata, unha listiña de prata, un lindo remendo azul, unha arañeira de tule, unha corda de violín, un amalló de botín... e un case nada de pena.

A nai cebra estaba sentada na porta.

Cando Camila se achegou a ela, aínda tiña unha bágoa esvarándolle por un olliño.

- ¿Onde te metiches, Camila, que non te atopaba?

- O vento...

(A nai de Camila fixo coma quen que a non escoitaba porque tiña ganas de dicirlle algo moi importante)

- Escoita Camila: xa estás moi grande, así que vai sendo tempo de esquecer os tirantes e o cueiro.

Ao decatarse da bagulla que lle esvaraba dun ollo, a nai consolouna:

- Non chores. Fíxenche das miñas crinas unha fita moi longa para adornar a túa melena.

Camila, que xa medrara case unha cuarta,
púxose nas puntas dos pezuños e deulle a súa nai
un abrazo grande grande, sen cueiro nin tirantes.

E estirouse toda para lucirse mellor
e para que a súa nai a vise ben,
cun anel nunha pata,
unha listiña de prata,
un lindo remendo azul,
unha arañeira de tule,
unha corda de violín,
un amalló de botín,
unha fita na melena...
e sen nadiña de pena.

